

MARTIN
HOFFMANN

HŘÍCHY NAŠICH DĚTÍ

A JINÉ PŘÍBĚHY

HŘÍCHY NAŠICH DĚTÍ

a jiné příběhy

Martin Hoffmann

KRÁTKÁ PŘEDMLUVA

V numerologii bývá číslo osm spojováno s rovnováhou a harmonií, symbolizuje završení a nový začátek. V tarotu se pod tímto číslem pro změnu ukrývá karta Spravedlnost, která značí vyrovnaného a zodpovědného jedince, jenž si je vědom následků svých činů.

Protagonisty následujících osmi příběhů však nic takového nečeká. Harmonie je pouhou iluzí a od absolutního šílenství i chaosu nekonečného vesmíru nás mnohdy odděluje jen velmi tenká skořápka přičetnosti, která se kdykoli může prolomit.

Právě příčina a následek jsou pojmy, s nimiž se naši hrdinové potýkají. Jejich unáhlená rozhodnutí povedou k morálnímu a v některých případech až existenčnímu úpadku.

Vydejte se na fantastickou cestu do nitra lidské psyché, seznamte se hrůzami, které číhají v běžném životě, a poperte se s děsivými následky, za nimiž někdy stojí i jedno jediné špatné rozhodnutí...

Stručně řečeno, užijte si to!

Martin Hoffmann

OTEC VŠECH KOČEK

Dům zel prázdnotou už několik měsíců, ale kromě slabé vrstvy prachu na povrchu nábytku stále působil udržovaně. Johannes tu za těch několik málo let udělal opravdu spoustu práce a jak interiér, tak fasáda domu dýchala elegancí, která se snoubila se zjevným smyslem pro pořádek bývalého, nyní naneštěstí již zesnulého majitele. O to více překvapující bylo, že se Johannesův syn i vnuk tohoto malého sídla zřekli v Albertův prospěch. Albert se svým prastrýcem Johannesem vždy vycházel dobře – na rozdíl od jeho potomků, ale to je dlouhá historie – a stejně jako Johannes sdílel ideu pohádkového života kdesi na kraji malé obce, kam by alespoň občas unikl před ruchem a pachy velkoměsta. Nabídku tedy bez otázek přijal. Líbil se mu dům, lokalita, v níž se nacházel, a měl rád jeho původního majitele. Stačilo to k tomu, aby ignoroval vyhýbavé, odměřené pohledy Johannesových potomků, kteří si, když nad tím nyní Albert přemýšlel, při podepisování převzetí majetku docela oddechli. Ať k tomu měli jakýkoli důvod, věc byla vyřízená, tenhle krásný domeček nyní patřil Albertovi.

Johannes tu po sobě zanechal prakticky vše, a tak se Albert při překročení prahu cítil jako na návštěvě u známého. A taky se podle toho choval. Teprve po dvou nocích strávených na gauči v obývacím pokoji se cítil připravený k průzkumu pokladů, které po sobě jeho prastrýc zanechal. A nestačil věřit svým očím – bývalý univerzitní profesor vyučující historii a kulturní a sociální antropologii, Johannes

Gutenberg, měl bohatou sadu luxusních psacích per, knihovnu se stovkami odborných titulů a malé osobní muzeum různých starodávných struktur, od obětních nožů po dřevěné masky s děsivými tvářemi, sloužící svým původním kulturám jako pomůcky při magických rituálech nebo jako uctívané fetiše. Vše bylo důkladně označené, kryté v zásuvkách stolu (v případě psacích per) nebo ve skleněných vitrínách (v případě všeho ostatního). Johannes své sbírce věnoval celou jednu místnost, která mu pravděpodobně zároveň sloužila i jako pracovna.

Protikladem této důkladné vytříbenosti byla zaprášená krabice, jejíž dno se vlivem vlhkosti a černé plísně rozpadalo, jen co ji Albert ve sklepe nadzvedl. V ní byla uložena veškerá úřední lejstra a některé zapomenuté nebo zavržené poznámky k Johannesově práci. Ale kromě toho v ní Albert našel ještě něco; útlý sešit s pevnou vazbou z černé koženky. Když jej otevřel na náhodné straně, spatřil prastrýcovo písmo. Působilo však jinak, než jak si jej pamatoval. Johannes Gutenberg si na písmu obvykle nechal záležet, některé poznámky ale byly tak kostrbaté a nepřehledné, jako kdyby je psal ve spěchu nebo ve velkém rozrušení. To bylo samo o sobě zajímavé, ale ještě pozoruhodnějším byl fakt, že zjevně šlo o osobní deník. Je etické číst si myšlenky mrtvého? Albert věřil, že by to Johannes pochopil. Přece jen, poslední roky se vídali pouze sporadicky a tenhle útlý sešit mohl představovat jedinečný vhled do duše kdysi významného přítele a uznávaného vědce. Vyběhl i s deníkem ze sklepa, sedl si na gauč a pustil se do čtení.

Retrospektivní zápisky Johanne G.

Osobně neznám nikoho, kdo by si vedl deník nebo cokoli, co by se tomuto označení byť jen vzdáleně blížilo, a ani já jsem nad tím nikdy neuvažoval. Zvláštní okolnosti ale vyžadují netradiční řešení. V mém případě, v průběhu prvních týdnů strávených v tomto domě, jsem dospěl k závěru, že by mi mohlo duševně pomoci oprostit se od oněch okolností tím způsobem, že je zaznamenám na papír a tím je snad i vymažu z paměti, nebo nad nimi alespoň budu schopen racionálně přemýšlet. Spontánně jsem si tedy začal dělat poznámky, které ve svém celku působí spíše jako důkaz toho, že jsem na stará kolena nadobro ztratil rozum. Pokud jsem dříve působil výstředně, nyní se mohu jevit jako úplný šílenec. Dokážu se s tím smířit? Snad ano. Našel jsem si zde nové přátele, nový domov, a s tím přichází i nové povinnosti. Nemohl jsem si pro stáří najít lepší útočiště. Zpočátku jsem nicméně nabýval pocitu, že jsem se propadl do samotného pekla...

Poprvé jsem měl zpozornět už tehdy, když jsem objevil inzerát na *prodej mimořádně malebného domku v obci Haindorf*. I přesto, že ve skutečnosti domek až do mých úprav malebně vůbec nepůsobil, byla cena podezřele nízká. Na otázku, proč dům prodávají pod cenou, mi realitní makléřka paní Brennerová, která mě při prohlídce provázela, jednoduše odpověděla, že v okolí není příliš sociálního zařízení ani kulturního vyžití, což ceny podstatně tlačí dolů. To sice byla pravda, intuice mi ovšem napovídala, že mi něco tají. *Vlhkost a s ní spojená*

plíseň? napadlo mě okamžitě. Všiml jsem si, že v tomto kraji často prší. Zatékalo snad do střechy? Ať šlo o jakýkoli technický problém, o němž paní Brennerová odmítala mluvit, nešlo by o nic, s čím bych si neporadil. Navíc se mi tu moc líbilo, a tak jsem na koupi neuváženě kývl. Nastěhoval jsem si sem z města prozatím to nejnutnější, trochu se zabydlil alespoň v ložnici a postupně objevoval krásy a strasti svého nového domova.

Vyhovovalo mi, že o mě sousedé dosud nejevili zájem. Nakonec nejbližší usedlost se nacházela více než sto metrů daleko a odděloval nás pás náletů březového a vrbového křoví, díky němuž jsem si udržoval přijatelné soukromí. Přesto jsem měl již v prvních dnech návštěvu; mohutného, černobílého kocoura. Zrovna jsem seděl na verandě a užíval si hřejivé paprsky pozdního léta, když odkudsi z křovisek vyšlo tohle netečně se tvářící zvíře, které jako by náhodou zavítalo až ke mně. Již na první pohled mě zaujala jeho černá maska, která se táhla kolem očí a přes uši, jejichž okraje měl značně potrhané a roztřepené. Zato čenich a oblast mezi očima měly jasně bílou barvu, která se jako kabátek táhla přes hrud' až na přední packy.

I když jsem se nikdy neřadil mezi milovníky koček, musím uznat, že na mě tenhle kocour okamžitě udělal dojem. Dodnes nevím, zda to bylo jeho zbarvením, výraznýma žlutozelenýma očima, jeho ušlechtilými pohyby (co já bych za to dal, mít tak ohebnou kostru) nebo celkovou robustností zvířete. Tak či onak z něj vyzařovalo jakési surové kouzlo, pouliční vznešenost. Rozhodně mu tedy nechybělo sebevědomí, když vstoupil na mou verandu a sedl si k zašlé kovové

misce, kterou jsem dosud ani nezaregistroval. Bylo jasné, co po mně chce.

„Dal by sis večeri?“ promluvil jsem k němu. Kocour na mě jen pomalu mrknul.

Nabýval jsem pocitu, že první kontakt nedopadl nejlépe. I když jsem se s ním podělil o vepřové, které mi zbylo po obědě, a bylo mi dovoleno ho během jídla drbat na hřbetě se zřetelnými šrámy po dávných šarvátkách s jinými kocoury, hned po jídle si zase odkráčel pryč. Ani se mým směrem neotočil. Říkal jsem si, že pokud kocour mé otázce rozuměl, musel jsem v jeho očích působit jako primitiv. Copak nebylo jasné, co chce, když si sedl k misce?

Do večera jsem na kocoura zapomněl, zaměstnán vybalováním svých osobní věcí a sbírky, na níž jsem po celém domě až do nočních hodin hledal příhodné prostory.

Následující den krátce po poledni se na verandě opět objevil ten kocour. Sedl si k misce a civěl na mě, dokud jsem mu něco nedal. Tentokrát při drbání mírně předl. Po jídle se zdržel asi dvě minuty, během nichž si pečlivě olízal přední packy, a znovu si odkráčel kdoví kam. Těšilo mě, že zde mám němého společníka, přestože se ke mně stále choval nanejvýš odměřeně.

Tímto způsobem naše seznamování pokračovalo několik dalších dnů; vždy se krátce zdržel, najedl se, udělal si hygienu a odešel. Až jednoho dne společně s kocourem přišly další dvě kočky. V duchu jsem vtipkoval, že se v kočičí komunitě rozkřiklo o mém pohostinství. Svým způsobem mi to připadalo milé a neviděl jsem důvod, proč nepřistavit na verandu další dvě misky. Jenomže příští den s kocourem

přišly tři kočky, o další dva dny později jich bylo pět, pár dní na to šest... Všechny si od kocoura držely odstup a zároveň se řídily jeho němými pokyny. Jedly, když jedl on, čistily se, když se čistil on, a odešly ve chvíli, kdy mi ukázal záda a pyšně si odkráčel do křoví. Vždy jsem se považoval za tolerantního člověka, který má úctu ke všemu živému, ale v tomto případě jsem se cítil zneužitý. Kočky o mě nejevily sebemenší zájem, jen se ke mně přišly nakrmit.

Pohár trpělivosti přetekl, když jsem se jednoho dne vracel z nákupu. Přijel jsem k domu, a co nevidím – na verandě sedělo tolik koček, že jsem je v tom okamžiku ani nedovedl spočítat! Nechal jsem auto na polní cestě, vytáhl z kufru tašky s nákupem, a urputně pozorován desítkami párů bystrých očí jsem došel až do předsíně.

Co jsem si měl počít? Měl jsem snad plnit břichy všem kočkám ze širokého okolí? Vždyť bych na to neměl peníze ani energii. Mám mít všude po pozemku jejich výkaly? Už předešlého dne jsem šlápl do nenápadné hromádky elegantně zakryté slabou vrstvou zeminy. Myslím, že právě v téhle chvíli přišel zlomový okamžik, který nadobro změnil mé chápání světa. Okamžik, kdy jsem vzal do rukou smeták a vyrazil s ním na verandu jako s oštěpem, jímž jsem rozháněl přesilu čtyřnohých otrapů. Křičel jsem na ně, ušetřil jim spoustu hanlivých přízvisek, a přitom je někdy doslova hrnul ze schodů na trávu, dokud se většina koček nerozprchla do okolí. Nakonec na verandě zůstal jen starý černobílý kocour, evidentní strůjce toho všeho. Seděl u misek a jeho zúžené zorničky se mi zabodávaly hluboko do mysli. Ale ani on nemohl být ušetřen mého rozhořčení. Zaútočil jsem na něj smetákem, ale jako kdyby to očekával, s bojovým

řevem se vyzdvihl na zadní, povyskočil a sekl mi po ruce. Svými drápy mi rozsekl kůži na prstech. Rány byly tak hluboké, že mi přes odchlíplou kůži a krev prosvítaly kosti. Okamžitě jsem upustil smeták a stáhl se, zatímco kocour si s vrčením pod vousy odkrácel do křoví.

Jistě že to byla nešťastná příhoda, která mě nakonec mrzela. Nechtěl jsem být vůči těm němým tvorům příliš hrubý, a v jistý okamžik jsem si říkal, že jsem si ten škrábanec zasloužil. Krátce po útoku kocoura jsem ale spíše panikařil z toho, kolik krve se valilo z rány. Zastavit krvácení, vyčistit a obvázat ránu, to vše jsem zvládl intuitivně. Teprve pak jsem umyl krev, kterou jsem po sobě zanechal na podlaze, na stěnách a na umyvadle, převlékl se do čistého a vybalil nákup. Celá ta příhoda a svíravá bolest mě vyčerpala, takže už krátce po setmění jsem se připravoval ke spánku. Byl to nejhorší den, jaký jsem od nastěhování zažil, proto bylo rozumné se jím dále nezabývat. Nenapadlo mě, že tím to celé teprve začíná...

Nikdy jsem netrpěl na zlé sny, ale to, co přišlo v noci toho dne, kdy jsem se vypořádal s otravnými kočkami, bylo něco mnohem horšího. Nezůstaly mi v paměti konkrétní obrazy, tak většinou snový svět ani nefunguje. Scéna byla zahalena tenkým a lehce průsvitným, zato velice odolným plátnem, za něhož jsem se nemohl dostat ani v bdělém stavu, kdy jsem se o to cíleně snažil. Pocity z onoho snu však přetrvaly ještě dlouhé hodiny po probuzení. Vím jen, že jsem si připadal velice malý a zranitelný. Pobýval jsem totiž ve světě jakýchsi netečných obrů. Někteří z nich byli milí nebo alespoň nevšímaví, ale jiní byli nevrlí a hluční, a svou zášť, která pramenila z jejich bídných životů, si vybíjeli na mě. Ačkoli jsem je nijak vědomě neprovokoval,

pokřikovali mým směrem a využívali přitom svého bohatého slovníku; některé výrazy, co používali, byly tak hanlivé, a tón jejich hlasu byl tak nevraživý, až jsem nabyl pocitu, že jim vadila samotná má existence. Bylo to šokující a znepokojivé zároveň. V ten okamžik jsem se cítil jako obtížný hmyz.

Mnohem horší bylo, když se obři rozhodli použít násilí. Marně jsem uhýbal před ranami, které padaly ze shora, zleva, zprava, a pořád dokola, dokud mě nerozbolela snad každá kost v těle. Zdálo se, že to martýrium nikdy neskončí, dokud mi jedna taková rána nepřistála přímo na hlavě.

Probral jsem se s migrénou, bez dechu, s rozbolavělými žebry a křečí v noze, vskutku jako bych právě dostal pořádný výprask. Naštěstí ale šlo skutečně jen o zlý sen. Tento fakt a uvědomění si, že jde o ojedinělou příhodu, dost možná způsobenou událostí na verandě, mě brzy opět přivedlo k vnitřnímu klidu.

Znovu jsem si sen připomněl až v pozdní odpoledne, kdy jsem vyšel z domu na verandu, abych nachytil trochu přirozeného tepla – celý den jsem se třásl zimou, zápasil s tělesnou slabostí a vysilující bolestí ve zraněné ruce – kdy mi pomalu šel naproti černobílý kocour. Tentokrát přišel bez doprovodu a jako obvykle si sedl k miskám. Mé rázné „ne“ ukončilo jeho návštěvu i mé slunění na verandě.

Následující noci jsem zažil další děsivé dobrodružství. Opět jsem navštívil zlé obry, kteří se vysmívali mému utrpení, když se mi kolem krku stahoval provaz a rychle mě připravoval o přísun kyslíku. V panice jsem mával rukama a nohama, ale na smyčku jsem nedosáhl. Od smrti mě dělil jen malý krůček, možná setina vteřiny, než jsem se

zborcený potem a bez dechu probral ve vlastní posteli. Musel jsem se doplazít k oknu a vystrčit hlavu ven, abych do plic mohl nasát nějaký vzduch.

Příštího dne mě držela na nohou pouze analgetika, která sice tišila bolest v ruce, ale také otupovala mysl. Na verandu jsem vyšel jen jednou – kocour už tam seděl a čekal na svůj příděl. Tentokrát jsem ho zcela ignoroval a raději se zabýval myšlenkou, zda nepatří někomu z okolí. Vzhledem k intenzivní bolesti v ruce jsem k němu začínal cítit nenávisť, a pakliže jsem nemohl vyhubovat samotnému kocourovi, který si z mé nevraživosti těžkou hlavu nedělal, mohl jsem svou frustraci ventilovat na jeho majitelích. Taky jsem ho mohl zkusit odehnat smetákem, ale po poslední zkušenosti jsem tuto možnost rovnou zavrhl.

Poprvé od nastěhování jsem se tedy zajímal o své nejbližší sousedy. Přijel jsem k nim (na chůzi mi nezbývalo sil) a zabouchal na dveře, doufaje, že mé úsilí není zbytečné.

Otevřela mi postarší paní. Představila se jako Maria Rottová, a správně vytušila, že jsem nový soused.

„...po starém Eliášovi Efraimovi,“ prohlásila, když mě pozvala dál.

„O předchozím majiteli nic nevím,“ odpověděl jsem popravdě, a hned přešel k účelu své návštěvy. Svěřil jsem se jí, že mě navštěvuje mohutný černobílý kocour, a zeptal se, zda neví, komu patří.

Maria Rottová se smutně zasmála a prohlásila, že tenhle kocour nikomu nepatří. Přičemž mi neuniklo, jaký tón hlasu použila při sousloví *tenhle kocour*.

„To vám způsobil *on*?“ podívala se na mou ruku. „Nechte si to zašít a berte antibiotika, ať se infekce nerozšíří do těla.“

Moudrá žena, přestože jsem se od ní nic konkrétního nedozvěděl. Zajel jsem do nemocnice, nechal si ránu znovu vyčistit, zašít, a začal povinně brát předepsaná antibiotika. Bolest v ruce mizela, ale děsivé noční můry přetrvávaly. A kocour, který mě škrábl, se každý den vracel. Od třetí hrůzyplné noci jsem si začal zapisovat vše, co jsem si ze snů pamatoval.

Na dalších listech následoval dlouhý seznam vesměs krátkých zápisků. Každá poznámka začínala na novém řádku datem a časem. Například: 27. 8.; 3:43 – *přejel mě vlak. Přišel jsem o obě nohy. Cítil jsem, jak ze mě vyprchává životní energie.*

Některé poznámky Albert v očekávání nějakého vysvětlení jen rychle proletěl očima, ale u jiných, obzvláště bizarních, se zastavil a přečetl je dvakrát nebo i třikrát. Také si všiml, jak při psaní těchto poznámek Johannes velmi rychle přešel z minulého do přítomného času, jako kdyby i při jejich zapisování stále pociťoval útrapy ze svých nočních můr. Zřejmě byly pro jeho infekci, únavou a bolestí oslabenou psychiku čím dál autentičtější a trýznivější.

2. 9.; kolem 4:00 – *ležím omámený na chirurgickém stole. Nade mnou se naklání jeden z nich, jeden z těch obrů. Do slabin mi zabodává skalpel. I přes omámení cítím nepopsatelnou bolest, když mi z šourku vytahuje varlata... probouzím se s trýznivou bolestí v tříselech.*

7.9.; 2:20 – ocitám se ve stísněné komoře. Její stěny se zahřívají. Vlasy a chlupy mi doutnají. Na kůži se mi objevují puchýře, bublají a vychází z nich pach spáleného masa. Jsem v nějaké peci!

12.9.; 3:50 – cítím velký žal. Jsem těhotný a očekávám brzký porod, když v tom na mě ti obři skuteční nelítostný lov. Probouzím se s pocitem prázdnoty. Břicho mám sešité, mé děti jsou pryč!

Podobných zápisků nočních můr Albert napočítal přes dvacet, s tím, že se hrůza neustále stupňovala. Pak znovu následoval souvislý text.

Asi desátého září, při mé další snové útrapě, která se tentokrát týkala nelítostného hladu, jsem si zničehonic uvědomil, že jsem přece odcházel spát s plným žaludkem. Nemohl jsem tak brzy znovu dostat hlad. Takže to, co nyní prožívám, nemůže být skutečné, přišlo mi na mysl. Podíval jsem se na nápis budovy přede mnou – velkými písmeny tam stálo *JATKA*, ale obráceně, jako kdybych se díval do odrazu v zrcadle. To mě přesvědčilo, že se jedná o pouhý sen, a snad díky tomu jsem se probral dříve, než mé snové já hlady pomřelo. Otevřel jsem oči, zhluboka nasál vzduch, a přitom jsem spatřil jakéhosi tvora, jak mi leží na prsou. Když si všiml, že jsem vzhůru, okamžitě ze mě seskočil a zmizel v temnotě noci. Vrhnul jsem se po něm a instinktivně mu chňapl po ocasu, výsledkem ale bylo, že jsem skončil natažený na podlaze a vyrazil si zub. Nicméně i přesto, že jsem toho tvora nechytil, moc dobře jsem věděl, co byl zač – byl to ten

černobílý kocour. Tehdy mi taky došlo, proč byly některé noci klidné a jiné plné temného svědectví z jiného světa. Výjimečně bezesné noci následovaly po dni, kdy se mi kocoura, který den co den přicházel k miskám, zželelo, a nasypal jsem mu granule nebo před něj vyklepl tuňáka v konzervě. Když ale odcházel s prázdným žaludkem, následovala noc plná utrpení.

Je to snad příliš fantaskní? Možná. Uvěřil jsem téhle teorii? Zpočátku ne, ale po mé další návštěvě paní Marie Rottové jsem si začínal uvědomovat, že i přes dlouhá desetiletí studií lidské historie a její provázanosti v rámci pestrých kultur, mi stále mnoho souvislostí uniká.

Marii Rottovou jsem navštívil hned ráno po příhodě s mým předčasným probuzením ze snu. Bylo mi jasné, že o tom kocourovi ví víc, než mi dosud prozradila, a doufal jsem, že je přístupná se o informace se mnou podělit. Jak se ukázalo, tak byla. Nejdříve projevila radost z toho, že se mi zahojila ruka, a pak odpověděla na mou otázku, která vzhledem k mému profesnímu zaměření přece jen zněla poněkud laicky: co je ten kocour sakra zač?!

„My místní mu říkáme Otec všech koček,“ rozpovídala se paní Rottová nad šálkem čaje, „a říkáme mu tak proto, že nám o něm vyprávěli už naši prarodiče. A jim zase jejich prarodiče. Zdá se, že je nesmrtelný. Zbarvení jeho srsti, černá a bílá, má charakterizovat jeho dobrou a špatnou stránku. Jinak řečeno umí být jak hodný, tak zlý. Může vám s mnohým pomoci, jako ta soška z orientu s kývající packou... jak se jí říká?“

„Myslíte japonskou kočku štěstí?“

„Ano, tu myslím,“ zahihňala se paní Rottová, a pak ihned zvažněla, „ale taky vám může přivodit noční můry nebo vás rovnou zabít. Podle toho, jaký vztah ke kočkám máte. Je něco jako kočičí bůh, rozumíte? Ale nemusíte se ho bát. Není hněvivý, jen nesnese příkoří páchané na jeho rase. Od toho, abychom udrželi rovnováhu, tu jsme my.“

„My?“ Nerozuměl jsem, koho tím Rottová myslí.

„My, lidé z Haindorfu. Nemyslíte, že kočky kvůli nám, lidem, netrpí dost? Nechcete přece, aby se hněv Otce všech koček roznesl do celé země, že ne? Prokažte mu laskavost a...“

Naši diskusi přerušilo škrábání do okna za zády mé sousedky. Byla to zrzavá kočka, co s prosebnýma očima a hlavou nakloněnou do strany hleděla na starou ženu.

Maria Rottová se omluvila a vyšla na verandu. Z okna jsem sledoval, jak se s těžkým pytlem granulí prodírá zástupem koček a plní jimi dlouhé koryto.

Než se vrátila a věnovala mi soucitný úsměv, napadla mě ještě jedna otázka: „Jak zemřel Eliáš Efraim?“

Paní Rottová se znovu rozihňala.

„Nezemřel tak, jak si myslíte,“ odpověděla okamžitě, „Efraim byl už starý, hodně starý. Sto tři let mu bylo, když skončil. Nevím, co jste slyšel, ale když mají kočky hlad, tak si sem tam ukousnou i z člověka. Nakonec, taky jsme jen maso. To jim nemůžete zazlívát...“

Opět měla pravdu. Nemohl jsem kočkám zazlívát, že mají hlad. A nemohl jsem zazlívát místním usedlíkům, že se Otce všech koček, údajného kočičího boha, snaží udržet v dobré náladě. Stačilo pár dalších nocí plné nočních můr, abych konečně pochopil. Dodnes

netuším, jak mi ten černobílý kocour proniká do domu, vím však, co mi promítá do snů. To, co jsem poslední měsíc téměř každou noc zažíval, byla abstraktní projekce kolektivní paměti koček na celém světě – zažíval jsem jejich útrapy, lidské prohřešky vůči těmto zdánlivě němým a hlavně nevinným tvorům, kteří se podle mnohých z nás provinili pouhou svou přirozeností.

Od té chvíle jsem tedy kočkám, a už vůbec ne černobílému kocourovi, jehož zvou Otcem všech koček, nic nezazlíval. To však zdaleka neplatilo o realitní makléřce paní Brennerové, která mi jakousi pozoruhodnou náhodou zapomněla zmínit, že z tohoto domu jen pár měsíců před mým nastěhováním funebráci vyvezli muže s obličejem vyžraným na kost, který však už pár týdnů před tím hnil ve stejné místnosti, z níž jsem si udělal ložnici.

Navíc jsem se upřímně obával kocourova hněvu. Dostal jsem ponaučení; ano, kočky to měly a mají ve světě těžké, stačilo si vzpomenout na středověké pověry o kočkách jakožto převtěleném Satanovi nebo věrných společnic čarodějnic, s nimiž také končily na hranici. Ale bude Otcí stačit, když každé ráno naplním misky granulemi? Tak nebo tak, Otec mě svým přístupem inspiroval.

Zavolal jsem paní Brennerové a zeptal se jí, proč mi zatajila okolnosti úmrtí bývalého vlastníka. Brennerová mě odbyla s tím, že není povinna kupcům takové informace sdělovat. O pár dní později jsem jí zavolal znovu a oznámil, že chci dům prodat. Paní Brennerová náhle opět působila mile a ráda si se mnou domluvila schůzku.

Když tedy vstoupila do dveří, zprvu se divila, proč jsou stěny a podlaha potažené igelitem, ale když zahlédla mne, jak sedím naproti

ní a mávnutím ruky dávám gesto k útoku, všechno jí došlo. Alespoň v to doufám, protože pro zvědavou mysl není nic horšího, než zemřít v nevědomosti.

Ze všech koutů, nábytku a otevřených dveří a oken se vyrojily kočky a jako jedno zvíře se vrhly na paní Brennerovou. Jejich náhlý všestranný výpad ženu skolil na podlahu a ta se s křikem zamotala do igelitu. Nebylo jí to nic platné. Ostré kočičí dráčky a zoubky projdou vším – igelitem, kůží i masem. Její křik za okamžik ustal, pak bylo slyšet už jen typické kočičí vrčení. Jaký krásný zvuk vydávaly, když se paní Brennerovou krmily. Byla to celodenní hostina. A Otec všech koček přirozeně dostal to nejlepší, její odulá líčka. Co zbylo, zamotal jsem do igelitu, naložil do jejího vozu, a vůz zavezl do nedalekého jezera.

Paní Brennerová svým klientům už nikdy lhát nebude...

Dlouho jsem váhal, zda tuhle část do svých poznámek připíšu, protože na ní nejsem nikterak hrdý, a přísahám, že dříve by mě takový čin v žádném případě nenapadl. Zvláštní okolnosti ale vyžadují netradiční řešení. Uznávám, že jsem se změnil, a nakonec uznávám i fakt, že mi svěřením se papíru zdaleka nepomohlo tolik, v kolik jsem doufal. Stále cítím vinu, ale také zadostiučinění. Balanc. Černá a bílá. Jako srst kocoura na mém klíně.
